

DAISY O'SHEA

Klíč k domovu

Přijela do Irska hledat pravdu o minulosti.
Našla tam svou budoucnost.

UKÁZKA Z KNIHY:

Zavolám mámě a povím jí o mém rozhodnutí. Vzlyká mi do telefonu a běduje, že měla hrozné tušení, že to tak dopadne, ale Scott jí prý už naznačil, že jsem se s někým seznámila, a jestli je to pravda. Odpovím jí, že nevím, možná. Slyším, jak táta z druhé strany pokoje říká mámě, ať si nedělá starosti, že ještě přijdu k rozumu. Oznámím jí, že přesně proto jsem dala svůj dům na prodej, abych si mohla koupit dům v Irsku. Následuje šokované ticho, když si oba uvědomí, že to myslím vážně.

Položím telefon, zakroutím hlavou a ušklíbnu se. Jednou pochopí, že už jsem k rozumu přišla – naprosto a nezvratně. Však oni si zvyknou. Tedy aspoň doufám.

„Erinin příběh jsem si zamilovala a její osud mě dojímal. Držela jsem jí palce, když odhalovala historii své rodiny. O'Shea navíc dokáže úžasně vykreslit irské pobřeží – skoro jsem cítila mořský vítr na tváři.“

„Daisy svým bohatým a barevným stylem vykresluje tak živé obrazy, že jsem zatoužila vypravit se na Smaragdový ostrov. S Erin jsem se cítila spjatá, jako by byla mou blízkou přítelkyní. Kniha mě úplně pohltila – nedokázala jsem ji odložit. Připravte si kapesníky.“

– čtenářské recenze, Goodreads

Klíč k domovu



DAISY O'SHEA

Klíč k domovu

Přeložila Michaela Vavrušová



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © Daisy O'Shea, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture.

Translation © Michaela Vavrušová, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8434-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-8433-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-915-7 (print)

PROLOG

ANNIE, 1847

Annie si pamatovala, jak její táta odplul na velikánské lodi. Sama tehdy s matkou vystoupala na kopec, odkud mávaly, zatímco se loď vzdalovala a zanechávala je jejich osudu. Od té doby se všechno změnilo v chaos. Zlobila se na otce za to, že je opustil, protože byl velký a silný, takže se o ně mohl postarat a vyřešit za mámu ten problém s bramborami. Nejdřív to nebylo tak hrozné, ale když se jednoho dne vydala s maminkou ke krechtu, kde brambory skladovaly, našly všechny brambory zčernalé a zapáchající; odpornější smrad v životě necítila.

Brzy jim zbyly jen tuříny, které jí ani trochu nechutnaly. Jenže měla hlad, a tak je aspoň důkladně zapíjela vodou ze studny. A maličký Luke si mezitím celou dobu dopřával mámino mléko, což vůbec nebylo fér.

Matně si vzpomínala, jak babička s dědečkem přestali mít hlad, až jednou prostě nevstali z postele. Maminka potom byla v jednom kuse unavená a někdy plakala a Annie se k ní musela přitulit, aby ji utěšila a připomněla jí, že tatínek se už určitě brzy vrátí. Ve skutečnosti se tím ale nic moc nezlepšilo, protože je sužoval ukrutný hlad, ne jako před tatínkovým odjezdem.

A pak se jednoho dne maminka smála a plakala zároveň, protože tatínek jim poslal lístky na velkou loď, aby za ním přijely do

nové země. Annie si pomyslela, že to musí být ještě dál než Kerry, které se rozkládalo na opačné straně hory. Měla radost, že na ně nezapomněl. Vzpomínala si, jak ji nosíval na ramenou a ona se ho přitom držela za zrzavé vlasy, i na to, jak mu občas večer usnula v náručí, zatímco jí broukal své písničky. Byl tak silný, že dokázal uzvednout ji i maminku najednou, ale ony ho nedokázaly nadzvednout ani o píd. Pamatovala si, jak se smál, až mu po tvářích tekly slzy, když se o to pokoušely, ale přitom jí dělalo problémy si vybavit, jak vlastně vypadal.

Na lodi to bylo hrozné. Někdy sice plula rovně, ale jindy se houkala nahoru a dolů a k tomu ještě ze strany na stranu, takže lidé kolem zvraceli na podlahu, z čehož se zase chtělo zvracet Annie. A konec se zdál být v nedohlednu.

Paní na protější pryčně jednoho dne zemřela a posádka ji přišla odnést. Pak tam bylo miminko, které usnulo a už se neprobudilo, a jeho matka od té doby ustavičně vzlykala, dokud nakonec neutichla a neodnesli ji také.

Někteří lidé občas vyšplhali po žebříku ven, ale Annie to měla zakázáno. Ráda by se tam podívala, protože skrze čtvercový otvor viděla malinký kousíček nebe, ale maminka si o ni dělala starosti, aby nepadla do moře a neutopila se, a Annie se zase bála, že kdyby nahoru proklouzla sama, po návratu by zjistila, že maminka s Lukem odešli stejně jako ta paní s miminkem.

Po nějaké době Annie přestala mít hlad a chtělo se jí pořád jenom spát, ale maminka jí vždycky zatřásla, rozzlobila se na ni a přinutila ji sníst něco z jejich tajných zásob. Annie už ani nevěděla, jestli její tatínek vůbec někdy doopravdy existoval.

...

Jednoho dne loď přirazila k nové pevnině a ustala v pohybu. Shora k nim dolehla spousta bouchání a křiku a pak se padací dvířka ko-

nečně otevřela a posádka na ně zavolala, aby vylezli ven. Annie se pokusila vyšplhat po žebříku, ale nohy jí samou únavou odmítaly sloužit. Kdosi ji nahoru na palubu vytáhl za paže a pak se sklonil a vytáhl za ní i maminku s malým Lukem, který se jí úzkostlivě držel kolem krku. Annie přimhouřila oči před oslnivým světlem venkovního světa.

Máma měla na tváři slabý úsměv a napůl se smála, napůl plakala. Pevně k sobě Annie přivinula a pohledem přitom klouzala po vysokých hradbách bílých oblak a malých šmouhách modrého nebe, jako by nic podobného ještě v životě neviděla. Skrze slzy zašeptala: „Ach, chvála Bohu, jsme zachráněni. Jsme zachráněni.“ Stiskla Annie za ruku. „Teď se stačí jen dostat přes imigrační kontrolu a pak už bude všechno dobré. Tatínek tu na nás bude čekat, jak nám slíbil.“

„Nepamatuju si, jak vypadá.“

Máma se zasmála. „Je velký a má přesně takové rudé háro jako ty!“

Nahoře na palubě to Annie připadalo děsivé. Lidé se navzájem zdychali a postrkovali, pokoušeli se dostat k malé lávce pro výstup z lodi a před pádem do rozvířených vod je nechránilo nic než pár lan. Annie se sotva udržela na nohou. Byla zesláblá hladem, strašlivě unavená, a i když se snažila jít rovně, měla dojem, jako by se pod ní všechno jaksi podivně houpalo. Připomínalo jí to toho starého pána, co bydlel kousek od nich a tatínek o něm tvrdil, že je to opilý budižkničemu. Točila se jí hlava a nebylo jí dobře a pak se náhle ocitla na druhé straně lávky a máma ji za sebou táhla rychleji, než jí Anniiny nožky stačily. Máma říkala, že se jejich nový domov jmenuje Boston, ale Annie tady žít nechtěla. Bylo to tu velké a špinavé a mačkalo se tu příliš mnoho lidí. Křečovitě mamince sevřela ruku a zakňourala: „Nemohli bychom, prosím, jet zpátky domů?“

„Buď statečná, beruško. Ještě chvíličku. Dívej se po tatínkovi, jo?“

Jenže všechen ten hluk byl k nesnesení. Ostatní se kolem ní tlačili, navzájem do sebe strkali a mluvili příliš rychle a příliš hlasitě a ona vůbec nerozuměla, co říkají. Nějaký pán v legrační čapce se mámy zeptal, kdo jsou zač, a tvářil se u toho stejně škaredě jako

pan farář, když jim z plna hrdla spílal za jejich hříchy. Nahnali je do jakési budovy a odtamtud zase ven na další rozlehlé prostranství plné lidí v divném oblečení.

Máma jim našla místo u hromady dřevěných beden, na které se mohli posadit, a Annie se o ni opřela, příliš vyčerpaná, než aby ještě pociťovala hlad. Všichni tři společně čekali a čekali a čekali. Kam se ten tatínek poděl? Proč tu ještě nebyl?

Potom ho skrze dav přece jen uviděla; jeho rusé vlasy plály v nastávajícím soumraku jako strážní oheň. „Tatínku, tatínku!“ vyjekla. Odlepila se od maminky a s napřaženými rukama se k němu rozběhla.

Slyšela, jak za ní máma polekaně křičí: „Annie! Stůj!“

Do cesty se jí připletla skupinka mužů, kteří se ji s oplzlým chachotem pokoušeli chytit, ale ona se jim vykroutila a utíkala, dokud se jejich hrubé hlasy nerozplynuly v temnotě. Pak už tatínka neviděla – a mámu taky ne.

„Tatínku! Maminko!“ volala znovu a znovu, ale přes davy nedohlédla ani na krok.

Podařilo se jí najít plošinu zaplněnou řadami sudů a na tu po schodech vylezla, aby se rozhlédla po zšeřelých docích. Jenže plošina se zničehonic zakymácela a ona spadla a praštila se do hlavy. Zvedl se jí žaludek, svět se kolem ní zatočil a ona se sesunula na zem, zavřela oči a zakryla si uši rukama. Maminka zmizela a malý Luke s ní. Annie opakovala jednu modlitbu za druhou, protože věděla, že Bůh k ní maminku určitě přivede, aby ji zachránila. Pokračovala v tom, dokud nebyla tak unavená, že už další modlitbu odříkat nedokázala. Ale maminka pořád nepřicházela.

1

ERIN

Jak už je mým dobrým zvykem, v letadle usnu a vzbudím se, až když přistáváme v Shannonu.

Sotva jsme se vznesli do vzduchu, tedy hned poté, co nám slečna s lodičkou na hlavě předvedla svůj expresivní tanec paží doprovázený vysvětlením, co si počít v případě nehody, cítila jsem, jak mě přemáhá dřímota. Kenny, můj manžel, si ze mě kvůli tomu vždycky dělal legraci. *Funguje to úplně jako vypínač*, říkával. *Až budu někdy chtít, abys přestala mluvit, stačí, když tě strčím do letadla!* Býval to takový vtipálek. Pořád mi chybí a jeho zrada ve mně vyvolává podivně protichůdné pocity, jako bych ho v hloubi duše milovala a nenáviděla zároveň. Jak mě jen mohl opustit, zrovna když náš společný život začínal být zajímavý? Připravovali jsme se na budoucnost, prováděli v domě úpravy nutné k uskutečnění našich plánů na založení rodiny.

Táta od začátku tvrdil, že to nikdy nebude fungovat, a svým zvláštním způsobem měl pravdu. Kenny byl umělec a snílek, což je pro tátu, špičkového právníka s nezkrotnými ambicemi, který se neustále pohybuje v konkurenčním prostředí, v podstatě kacířství. Ale já jsem asi taky snílek, i s tím typicky bláhovým pohledem na svět, co se od nás neodmyslitelně očekává. Jediný rozdíl je v tom,

že zatímco Kenny se zoufale snažil udržet hlavu nad vzdouvající se hladinou života, já jsem si žila svůj sen.

Kola dosednou na asfalt a mě udeří do očí ostré světlo nového dne. Nemá cenu se dál pitvat v tom, co už je dávno pryč. Jedním z důvodů, proč jsem do toho letadla vůbec nasedla, bylo pokusit se pustit Kennyho z hlavy, jinými slovy se od něj oprostit. *Mustš se spoléhat sama na sebe*, poučoval mě táta, *protože lidé tě dřív nebo později vždycky zklamou*. Jasně, umí to být paličák, jinak by nebyl tak úspěšný, ale máma s ním i po všech těch letech pořád zůstává, takže něco musejí dělat správně.

Tak či tak, vzpomínám si, že poslední myšlenka, která mě napadla, než jsem usnula, byla: *Jaký smysl mají všechny ty bezpečnostní instrukce, když je nikdo pořádně neposlouchá?* Kdyby během letu došlo k nouzové situaci, lidé začnou přirozeně panikařit, takže je nakonec asi stejně nejlepší to prospat. Nejsem fatalistka, spíš realistka. Jestli je řada na mně, fajn, možná má Bůh přece jen nějaký plán.

Vyvezu svá zavazadla z letištní budovy a venku najdu auto, které jsem si objednala – podivné malé vozítko, všude samá hrana, podle značky Ford Escort. A ta barva! Hodila by se spíš na kanárka než na auto. Zajímalo by mě, jestli zdejší půjčovna nakoupila takové pestrobarevné vozy, aby lépe vynikly v tom všeobklopujícím šeru, které halí můj první den v Irsku.

Po šedivém nebi plují těžké, hutné mraky. Vlezu si do auta a nastartuju motor. Dupnu na spojku a řadicí pákou vyluzující jen lehce skřípavé zvuky zařadím jedničku. Než jsem odjela z Bostonu, absolvovala jsem naštěstí pár lekcí s manuální převodovkou, ale i tak mi to připadá celé jakési nešikovné. Ráda bych věděla, proč Irové raději neřídí automaty.

Po cestě ze Shannonu do Roone Bay začínám chápat, proč odsud lidé hromadně prchali. Jeden z mých přátel, klarinetista v bostonském orchestru, který tvrdí, že jeho příbuzní z otcovy strany také pochází z této bezútěšné malé zemičky, mi vykládal, že Irsko je útulné. Navštívil ho už několikrát a pořád o něm básní, ale vždycky

se zase vrátí domů do Bostonu, do svého hezkého bytu se všemi jeho vymoženostmi. Možná se člověku útulnost po pár týdnech omrzí. Nepochybně to sama brzy zjistím. Ale ta absurdně sentimentální panoramata z cestovních katalogů, zachycující dlouhé kamenné zídky a úžasně zelená pole, vypadají teď poněkud odlišně, když je vidím na vlastní oči skrze clonu jemného mrholení.

Představovala jsem si, jak se budu po cestě na jih kochat okolní krajinou, ale místo toho mám oči vyděšeně přišpendlené k miniaturním cestičkám plným výmolů. Jelikož mi břichatá mračna visí sotva tři metry nad hlavou, veškerá scénérie jako by se rozplynula. Připadá mi, že projíždím tunelem vyhloubeným přímo v mlze. Řízení mi není nejmilejší ani za normálních podmínek, ovšem tady jsem z něj vynervovaná ještě tisíckrát víc.

Sem tam se z přítomí vynoří traktor nebo nákladák, prožene se kolem mě po špatné straně úzké silnice a já se pokaždé bezděky nadechnu, jako bych tím mohla boky vlastního auta vcucnout víc dovnitř. Bůhvíjak se nám podaří se minout, aniž by někdo přišel k úhoně. Když kolem mě potom v protějším směru zasněně proklape malý oslík, který hlavou pohupuje do melodického rytmu vlastních kopyt a za sebou táhne povoz (scvrklá ženská nakřivo shrbená na kozlíku musí dozajista spát), mám pocit, jako bych se nějakým záhadným způsobem propadla zpět do třicátých let minulého století, do hlubin hospodářské krize.

Přemýšlela jsem o téhle cestě už nějakou dobu, ale stejně je zvláštní tu teď doopravdy být. Po všem tom trápení, plánování a neustálých úvahách, co to vlastně dělám a pro koho, jsem se ještě pořád nestihla úplně vzpamatovat. Možná se na mně také trochu podepisuje ten časový rozdíl, protože si připadám odtržená od reality, jako kdybych se vznášela v nějakém neznámém vesmíru. Znovu si připomenu: *Jsem v Irsku*, abych si to začala pořádně uvědomovat. Mám totiž pochyby, jestli tu vůbec skutečně jsem. Třeba je to jen nějaký podivně zamotaný sen a já se za chvíli probudím v domě svých rodičů, kam jsem se uchýlila poté, co mé manželství náhle skončilo a veškeré mé budoucí ambice vzaly za své.

Máma vůbec nedokázala pochopit, proč chci do Irska jet. Co záleží na tom, odkud přišli naši předkové před více než sto padesáti lety? Ale při debatě – hádce – s tátou se mě zastala. Má strašně praktický přístup k životu, který je na jednu stranu uzemňující, i když na druhou občas tak nekompromisní, až z toho jde strach. V jejím domě se nikdy nemůže stát, že by něco nebylo na svém místě. Nepořádek se zkrátka nepřipouští. Rozbité věci letí rovnou do koše a nikdy se jim nepřikládá žádná citová hodnota. Nemá čas rozjímat nad minulostí a o to víc mě udivuje, že se za mě postavila a podpořila mé rozhodnutí vydat se, kam mě srdce táhne. Možná usoudila, že bude lepší, když to ze sebe prostě jednou provždy dostanu.

Plně mi schvaluje, že chci začít znovu, ale podle ní bych si k tomu měla vybrat New York nebo Phoenix, nebo třeba Londýn, Paříž či Prahu; každopádně nějaké místo, kde bude kultura a samozřejmě hudba. Co bychom si přece já a mé hudební sklony počaly v takovém zapadlém městečku, jako je Roone Bay, kde nemají ani divadlo?

Její uvažování vychází pravděpodobně z jisté na hlavu postavené logiky, a sice že když se bude tvářit povzbudivě, udělám možná pravý opak, protože mám od přírody v povaze hluboce zakořeněnou vzdorovitost, což ona moc dobře ví. Vždyť ve výsledku mě samozřejmě nejvíc nakoplo naléhání mého otce, abych přestala být hloupá a pokračovala v životě dál. Nesnáším, když mi někdo říká, co mám dělat, a jestli chci být hloupá, tak je to moje věc. Bylo by snadné vinit ze své současné situace jednoho z nich, ale pravdou je, že se zbytku své rodiny vůbec nepodobám a nemám tušení, po kom jsem to zdělila. Moje poněkud bohémské geny zřejmě přeskočily několik generací a projevíly se až u mě. Anebo je taky možné, že se na malebné malé Irsko jedenkrát podívám a kvapem poběžím zpátky do civilizace, přesně jak si myslí máma.

Jenže já jsem si Irsko nevybrala jen tak náhodou.

Jeden z předků mého dědečka, Luke O'Mahoney, připlul ještě jako miminko z tamějšího Roone Bay. Jeho matka, Nellie, emigro-

vala v dobách hladomoru a vydala se se svými dvěma dětmi hledat nový život do Bostonu, dcera se jí ale hned po příjezdu ztratila v docích. Ten příběh mě odjakživa trápil. Nellie podle dědečka nikdy nezjistila, co se dítěti stalo. Srdce mi pro ni krvácí, přestože je dávno mrtvá. Muselo být strašně traumatické se nikdy nedobrat pravdy. I smrt by jí poskytla určité rozřešení, jak ostatně sama dobře vím, ale ta nevědomost v ní musela mokvat jako nezahojená rána po zbytek života. A ona v tom životě pokračovala a pachtila se, aby uživila svého syna, Lukea, který se dokázal z nemajetného chudáka vypracovat na praotce bohatství naší rodiny. Bez jejího odhodlání by tu nikdo z nás nebyl; ani já, ani můj otec, ani můj dědeček a jeho předkové...

Myslím, že jsem Nelliin žal kdesi v hloubi duše přijala za vlastní. Zvláštním způsobem zrcadlí ten můj. O Lukeovi mi dědeček vyprávěl, ale co se stalo s Nellie, to nevěděl. Často jsem hloubala nad tím, jestli po sobě nezanechali nějakou stopu tady, v Irsku. Třeba nějakého vzdáleného příbuzného, který by tu záhadu dokázal objasnit. Jenže to asi doufám v nemožné. Kdepak, vím, že doufám v nemožné, ale můj příjezd do Irska provází podivný pocit neodvratnosti, jako by mezi mým a Nelliiným osudem existovalo nějaké pouto. Možná jsem se přece jen trochu zbláznila. To člověku zármutek dokáže udělat. Ale zároveň ve mně přežívá slabá naděje, že jestli se podařilo najít klid Nellie, mohlo by se to podařit i mně.

Zcela vyčerpaná nakonec přejedu přes hřeben kopce a v bílé tmě před sebou spatřím nejasnou linii šedého moře. Uvažovala jsem, že bych se sem dopravila lodí, což by mi poskytlo čas na čtení a přemýšlení, ale popravdě řečeno lodě moc nemusím. Absolvovat pár hodin v letadle znamenalo nemuset se kamarádíčkovat s nikým, kdo by ke své smůle seděl vedle mě (Kenny tvrdil, že chrápu). Zato na lodi bych byla celý týden uvězněná s tlupou lidí, kteří by se zvědavě šťourali v mém životě a chtěli by vědět, proč jedu do

Irska, nebo naopak těch, kdo by se nemohli dočkat, až se se mnou podělí o svůj životní příběh. Můj mozek se teď zrovna utápí v bažině mých vlastních zklamání a to poslední, o co stojí, je plést se do problémů někoho jiného.

Podřadím na jedničku, auto neochotně zachrčí a rozjede se z příkrého kopce dolů do ústí zátoky, kde posléze dorazí k první řadě obytných domů táhnoucích se směrem k přístavišti. Fasády mají natřené překvapivě rozmanitou škálou pestrých barev, které se k sobě navzájem vůbec nehodí. Teď by tu samozřejmě měl být Kenny. Musel vědět, jak moc mi bude chybět. V duchu už by ten výjev dávno maloval, ještě předtím, než by si ho stihl vyfotit a poté nanést první tahy na plátno.

Na rohu křižovatky stojí velká budova banky a o kus níž se cesta zužuje a stáčí doleva. Lemují ji malé obchůdky a bary. Zastavím u kraje silnice, vyřadím a vzpomenu si, že mám zatáhnout brzdu. Chvilí tam jen tak sedím, zmožená vyčerpáním, a téměř žasnu, když si uvědomím, že jsem do své destinace dorazila živá a zdravá.

Po pár okamžicích otevřu oči a zjistím, že u mého auta stojí nějaký muž a zírá na mě, jako bych spadla odněkud z jiné planety. Nebo ho možná jen zaskočila barva mého auta, jako prve zaskočila mě.

Nejistě zamrkám. Působí takovým nedbale elegantním dojmem, tmavé vlasy mu povlávají v občasných závanec větru a jeho džíny jsou na kolenou prošoupané skoro na nit. Ruce má vražené hluboko do kapes kárované flanelové bundy s límcem vytáhnutým až po uši. Je nečekaně přitažlivý, jeho nevýrazné rysy – obyčejná ústa, nos, oči a obočí jako housenky – se nějakým nevysvětlitelným způsobem doplňují, takže dohromady tvoří charismatický celek. Mohl by dělat modela; tedy takového toho rozcuchaného a neoholeného. Stejně jako mně mu nejspíš brzy bude třicet, nebo možná bylo nedávno. Navzdory jeho upřenému pohledu se mu v očích zračí téměř prázdný výraz, jako by se duchem nenacházel tak docela v přítomnosti. Je to nicméně jediný člověk na dohled,

a proto opatrně stáhnou okénko o pár centimetrů a zeptám se ho na cestu k hotelu. Ještě chvíli na mě civí, načež pokývá hlavou, jako by se jeho původní podezření, že jsem mimozemšťanka, potvrdilo.

„Aha, Američanka, tak to jo,“ pronese zamyšleně. „Určitě máte namířeno do toho nového hotelu.“

„Do hotelu Roone Bay,“ potvrdím. Jestli je tu nějaký starý hotel, tak o něm nevím, ale stejně se usměju a přikývnu.

Místo aby znovu promluvil, ukáže kamsi prstem. Sleduju jeho pohled skrze vznášející se chomáče mlhy, dokud mi zrak nepadne na hotel na opačné straně údolí. Tyčí se tam jako přízračná šedá loď a jeho ozdobné štíty mizí v neprostupné tmě.

„Díky,“ řeknu.

„Není zač.“

Přikývne, jako bychom dospěli k nějaké dohodě. Vyjedu zpátky na silnici a v zrcátku ho vidím, jak stojí stále na stejném místě a hledí za mnou.

Divné.

Cesta se vine dolů k moři a na druhé straně zase stoupá nahoru. Cedule vedle silnice mě nasměruje k hotelu a já zabočím na strmou příjezdovou cestu vedoucí k rozlehlému parkovišti, na kterém se vedle sebe osaměle krčí tři auta, jako by se navzájem snažila udržet v teple. Narváno tu tedy nemají. Slyšela jsem, že sezóna dovolených je v Irsku kvůli počasí krátká, ale vždyť je teprve polovina září, léto sotva skončilo. Jak může takový hotel přežít, jestli sem už teď nejezdí žádní turisté?

Po několika hlubokých nadechnutích si konečně začnu uvědomovat, že jsem úspěšně dorazila do cíle. Vyvolá to ve mně malý pocit vítězství. Sotva otevřu dveře od auta, okamžitě se do nich opře prudký vítr a pokusí se mi je vyrvat z ruky, já je ale zavčasu zachytím, vylezu a stoupnu si zády k hotelu. Zdá se, že ten chladný víchř fučí z divoce rozbouřeného Atlantiku.

Zátoka Roone Bay vypadá, jako kdyby se tam do země zakousla nějaká gigantická příšera z hlubin a na pobřeží po ní zůstaly

křivolaké otisky jejích tesáků. Zachvěju se a obejmů se rukama kolem těla. Ani teď, když jsem tady, si ještě nejsem jistá, jestli jsem učinila správné rozhodnutí, v žádném případě ale nehodlám stáhnout ocas a utíkat zpátky, jen abych všem dopřála to potěšení přivítat mě slovy *My jsme ti to říkali*. Jedna z mých předností (podle mámy) nebo neřestí (podle táty) je, že jakmile se jednou pro něco rozhodnu, postavím si hlavu a za každou cenu to musím dotáhnout do konce – ať už hořkého, vítězného, nebo jakéhokoli jiného.

Otočím se a zahledím se na hotel. Působí docela půvabně, jako na obrázku z katalogu, až na to, že se kolem něj nevznáší žádné nadýchané bílé obláčky na blankytně modré obloze. Štíty nad horními okny mi připomínají ty nad pokoji služebnictva v eduardovských domech a natřené jsou stejně ocelově modrou barvou, jakou má Atlantik, na který hotel shlíží. Vzhledem i atmosférou budí dojem staré budovy, já ale vím, že to tak není. Moje cestovní agentka mi prozradila, že ho vybudoval nějaký podnikatel nebo tak někdo. Podle jejího názoru byl ten falešný historický aspekt záměrný, měl totiž upoutat pozornost „navrátilých Amíků“, jak tu údajně říkají těm, kdo se sem stejně jako já vrací vypátrat své irské kořeny. Mně ale připadá, že sem příliš nezapadá. V Irsku ostatně podobné budovy nikdy nemívali, ne takhle stranou od města. Podivně si to odporuje, jako kdyby ten hotel vyloupili z nějakého anglického přímořského městečka a vklínili ho do špatné země.

Narodila jsem se sice v Bostonu, ale geny mám převážně irské, proto mě Irsko do jisté míry odjakživa zajímalo, nikdy jsem ovšem nečekala, že se sem sama podívám. Jsem vděčná za to, že se mezi tím časy změnily. Mí irští předkové nepatřili zrovna k nejurozenějším, pokud vím. Byli to farmáři, bramboráři, chudí jako kostelní myši. Dokonce ještě chudší, protože na rozdíl od myší neměli ani ty kostelní svíce, co by je zasytily.

Burácející vítr mi vmetá ostré konečky vlasů do očí a rozbíjí mořskou hladinu na tisíce zpěněných vln. Je to tu přesně tak ne-

hostinné, jak jsem čekala, obzvlášť když to srovnám s prosluněnými dovolenými, které si pamatuju z dětství, kdy se nám pod nohama třpytily nekonečné lány žlutého písku rozpáleného – zpravidla středozemním – sluncem. Jenže to bylo tenkrát a teď je teď. S tím se holt nedá nic dělat. Nepřijela jsem sem stavět hrady z písku. Přijela jsem do Irska, do země, odkud před více než sto lety uprchli mí předkové, abych poněkud nejistě kráčela v jejich stopách.

Pokud se mi po nich tedy vůbec nějaké stopy podaří najít.

Informací mám docela poskrovnu. Víím, že William O'Mahoney opustil Roone Bay kvůli hladomoru a Nellie ho později následovala a společně s jejich dvěma dětmi překonala zrádný Atlantik na jedné z lodí, kterým se přezdívalo plovoucí rakve. Něco málo víím ještě i o jejich synovi, Lukeovi, protože to byl tátův přímý předek. Co se stalo s jejich dcerou, Annie, to netuším a možná se to ani nikdy nedozvím. V rodokmenu, který se mi dostal do rukou, je u ní uvedeno datum narození, ale nic jiného; její zmizení zůstává záhadou.

Ve skutečnosti mě vlastně jen zajímá, odkud Nellie s Williamem pocházeli; pak mě možná má zvědavost přejde a já budu schopná nechat to plavat. V každém případě je to pořád lepší než nemít vůbec žádný cíl. Když se můj život zhroutil a já jsem upadla do deprese, oči mi z nějakého důvodu utkvěly na bibli Nellie O'Mahoneyové. Nitky pojící jednotlivá narození a úmrtí vepsaná z vnitřní strany obálky jako by ke mně promlouvaly. Poprvé v životě jsem se zamyslela nad tím, jak mě ty nitky spojují s dávno opuštěným Irskem, a napadla mě zvláštní myšlenka, že kdybych věděla, odkud pocházím, možná bych měla lepší představu o tom, kudy by se mohla ubírat má budoucnost. Samozřejmě je taky možné, že si lžu do kapsy, čistě proto, že nahlédnutí do minulosti mi přijde malinko schůdnější než rozjímání nad budoucností, která přede mnou zeje tichou prázdnotou.

Až se vrátím do Bostonu, táta ode mě bude čekat, že hodím všechny ty špatné věci za hlavu a už o nich nikdy nebudu mluvit, přesně tak by to totiž udělal on. Máma mi o tom sice mluvit dovolí,

abych to ze sebe dostala, ale pak bude taky očekávat, že se vzchopím a přestanu se zbaběle schovávat před životem. Tím, že jsem se sem vydala, jsem se pravděpodobně snažila vzepřít jejich racionálnímu, praktickému pohledu na svět, který zásadně nepřipouští žádnou nostalgii ani utápění v sebelítosti, což jsou dvě věci, jimž se v současné době oddávám v hojnosti, protože je to na mě všechno ještě příliš čerstvé, než abych nad tím dokázala jen tak mávnout rukou. Snad opravdu utíkám, jak si myslí táta, ale ta bezradnost, ten pocit opuštěnosti, co cítím, ty jsou skutečné, a jestli se lituju, možná je to jenom můj způsob, jak se to pokusit přetrpět ve zdraví.